

Kormoránův hněv

1

Korm nasadil svůj nejlepší úsměv. „Je mi nesmírnou ctí.“

Cassia, hlava Gildy zlodějů, se podívala na krysu u Kormových nohou, která umírala z následků bodnutí rapírem. „Vypadá to, že vám cesta sem nedělala potíže.“

„Ani v nejmenším.“ Korm zbraní zakroutil v ráně a za hlasitého pištění zvířete ji vytáhl. „Věřím, že tohle nebudu potřebovat,“ řekl a vrátil rapír do pochvy.

Cassia zakroutila hlavou. „Kdybych vás chtěla mrtvého, už byste tu nestál.“ Ukázala dopředu, kde stoky vedly do velkého pokoje.

Korm šel jako první, aby ho nepodezírala, že se ji chystá bodnout do zad. V místnosti se nacházel velký krb, který vrhal světlo na přepychový nábytek kolem: židle, pohovky, zábradlí vyřezávané po vzoru myrtanské módy. Korm se usadil do křesla naproti sálajícím plamenům a natáhl si promočené nohy.

Cassia se opřela o zeď v bezpečné vzdálenosti od něj. „Předpokládám, že si přejete projednat obchod.“

„Ano, dalo by se to tak říci.“

„Chcete si nás najmout, abychom někomu něco ukradli?“

Korm sklonil hlavu, když se mu Cassia pokusila nahlédnout do tváře. Nestál o to, aby spatřila jeho tetování. „To zrovna ne,“ řekl. „Jedná se o trochu zvláštní žádost...“

„Tak ty poslední dobou nepřijímáme. Od té doby, co se Bezejmenný vypravil do Irdorathu, dotírají na nás skřeti z Kolonie jako šílení a zásoby jídla i zlata se tenčí. Tahle doba není nakloněna přílišnému riskování, hlavně z mé strany. O několik členů Gildy jsme už přišli -“

„Ne, vy mi nerozumíte,“ přerušil ji Korm. „Nechci po vás, abyste něco kradli, někam se vloupávali, nebo někoho zabíjeli. Mám velmi jednoduchou a přímočarou prosbu.“ Zalovil v kabátě a hodil jí z něj naditý měšec. „Potřebuji vaše vybavení.“

„Vybavení?“ Když Cassia váček otevřela, objevily se jí na tváři odrazy zlatých mincí uvnitř.

„Ano.“ Korm si dal nohu přes nohu, ruce sepal na břicho. „Šperháky, lana, nože, sekýrky, pilky na železo, karabiny. Nejlépe vše.“

„To nemůžu -“

První měšec následovaly vzduchem další dva. Cassii se při chytání rozšířily oči.

„Přemýšlejte o tom. Sama jste řekla, že sem skřeti brzy vpadnou, nebo že na ně zaútočí domobrana. Tenhle ostrov je mrtvý. Umřel už, když padla Bariéra. Skoro neustál ani příval osvobozených trestanců. Copak si myslíte, že mají zdejší lidé šanci zastavit ozbrojené skřety a pátrače?“

„Já -“

„Stačí mi dát vaše vybavení a získáte peníze na cestu pryč. Myrtana, Varant, Nordmar. Stačí si vybrat. Při Spáčovi, můžete zamířit i na Jižní ostrovy, pokud věříte, že existují.“

„Já nevím.“ Pokrčila rameny. „Všechno opustit, všeho se vzdát...“

Korm potřásl hlavou. „Tady už čeká jen smrt a násilí. Víte co?“ Vyskládal před sebe na zem další tři měšce. „Tohle dostanete, když se vystěhujete hned a zanecháte mi to tu ve stejném stavu. Vezměte si jen osobní věci.“

Cassia váčky pozorovala s podobnou intenzitou, s jakou se guru dívali na dýmky s bažinnou trávou. Několikrát si skousla ret, než řekla: „Beru.“

Za ty roky jsi vyměkla, ty zmije, pomyslel si Korm. „Výborně.“ Vstal a napřáhl ruku k potřesení.

Cassia ji přijala. „Neviděli jsme se už někdy? Zdáte se mi povědomý, pane...?“

Korm použil úsměv, který si celé ty roky přemýšlení nad pomstou nacvičoval. „Kormorán, tak se jmenuji. A ne, nejsem si vědom, že by se naše cesty někdy střetly.“

„Pokud bych si mohla dovolit poslední otázku... Vypadá to, že jste si prošel spoustou problémů, abyste tohle všechno zařídil.“ Potěžkala měšce na znamení toho, o čem mluví. „Co vás čeká tak důležitého, že jste ochoten utratit tolik peněz?“

„Škoda slov.“ Kormovu tvář proťal úlisný úšklebek, nacvičený tak, aby vzbudil Cassiinu zvědavost. „Jen nějaké vyřizování s Lordem Hagenem.“

2

Korm vystoupal po schodech vedoucích do hostince, odemkl tajný vchod a pustil dovnitř Ashgana.

„Tak co, sežrala to?“ zeptal se ho bývalý paladin.

„I s navijákem.“ Korm ho poplácal po zádech a odvedl dolu ke krbu, kde natáhli ruce k dohasínajícím plamenům. „Všechno zatím vychází podle plánu.“

Ashgan si odfrkl. „Taky jsme toho zatím moc neudělali.“ Poškrábal se na holé hlavě a posadil se do křesla. Meč si položil na kolena, kde ho začal leštit rukávem od košile. „Byl jsem na obhlídce v horní čtvrti.“

„Jak to šlo?“ Korm se jal prohrabávat přihrádky a zásuvky skříní a vyndávat potřebné vybavení pro loupež. „Počítám, že ses snažil moc se neukazovat před paladinama.“

„Pamatují si rusovlasého muže s hustým vousem. Ani jedno u mě nenajdou. Nebál bych se, že nás někdo pozná.“

„Dobře, ale stejně bych zbytečně neriskoval.“ Korm přišoupl doprostřed místnosti stůl a vyskládal na něj vše, co objevil. Deset šperháků, tři kladívka a dvě lana.

„To mi říkáš ty? Vždyť ses teď bavil s Cassiou.“

„Vzpomeň si, za našich časů v Khorinisu mě nikdy doopravdy neviděla. To ty ses účastnil většiny výslechů. Já jen přihlížel a hledal důkazy.“

„Pravda. Ani mě to nenapadlo.“ Ashgan si znovu ohmatal hlavu, jako by si nemohl zvyknout na nový sestřih.

Korm si za opasek zastrčil jedno kladívko a polovinu všech šperháků. „A? Jak to tam teda vypadá?“

„V horní čtvrti? Nemůžu říct, že by se to tam moc změnilo. Důležitá místa se nikam nepresunula. Hagen sídlí pořád ve stejný budově jako starosta.“ Na chvíli se odmlčel. „Nemluvě o skladu.“

Korm si pro sebe pokývl a pokračoval v prohledávání skříněk a přihrádek.

Ashgan se nadechl. „Seš si jistý -“

„Naším plánem? Ne, ale to si nejsem nikdy, takže to vlastně o ničem nevypovídá. Hele, ber to takhle. Za všechny ty roky v Kolonii jsem tebe i ostatní vytáhl ze spousty průserů a taky jsem si nevěřil. Co záleží jeden problém navíc?“

„Ale tehdy nás nezaměstnával -“

„Já vím. Prostě mi důvěřuj.“ Korm se zvedl a ukázal na zaplněný stůl. „Až budeš mít čas, vybav se. Já zatím jdu pro naši tajnou zbraň.“

3

Korm na cestě k zadnímu vchodu – v jeho případě východu – potkal dvě obrovské krysy. Zabít je mu nečinilo žádné potíže, v Kolonii narazil na mnohem horší věci.

Když otevřel dveře, přivítal ho chladný vítr probouzejícího se města, včetně všech vůní, které s sebou přinášel. Hniloba, obroušené dřevo, zkažené ryby. Podíval se na člun, který se houpal na vodě před ním.

„Dal sis načas,“ řekla obrovská postava na něm. U nohou jí ležel člověk v bezvědomí s pytlém přetaženým přes hlavu.

„Promiň, Ashgan hrozně rád klábosí. To samé Cassia, ta zmije.“

Postava si odfrkla. „To bych se vsadil.“ Člun připlul blíž a Korm se natáhl pro člověka v něm. „Doufám, že spí,“ řekl.

„Jako nemluvně.“

Tělo dopadlo na břeh, postava zasalutovala a sedla si k veslům. S menším závažím se loďka tolik nenořila do vody, a tak se nesla s větší elegancí. Korm se chvíli díval, jak odplouvá, pak si přehodil tělo přes rameno a odnesl ho do skrýše.

4

Na Khorinis padla noc, hluboká a temná. I domobrana, jejíž členové přecházeli po ulicích a dohlíželi na dodržování zákazu vycházení, se čas od času zalekla dlouhých se stínů.

Za hradbami ale čekalo mnohem větší nebezpečí než vysněné bludy a přízraky v temnotě měšťanských domů. Skřeti tam hodovali na kostech farmářů a lovců, kteří se jim postavili v čestném boji, místo aby jejich armádě utekli jako všichni ostatní.

Cassia stála na palubě lodi, připravená navždy odplout a zapomenout na katastrofu, kterou se pro ni stal Khorinis. Z mince mezi palcem a ukazováčkem se na ni smála podobizna Rhobara Druhého. Cassia zavřela oči.

Na útesu nad městem spřádal Pán pátračů plány na zničení Khorinisu. Nepohrdl by ani zajetím zbývajících paladinů, aby na nich mohl učinit své vytoužené pokusy. Pokusy, ze kterých se obyčejnému člověku zvedal žaludek a motala hlava.

Schovaní pod pláštěm noci, vyklouzli z městského hostince dva dávní přátelé. Proplížili se náměstím a zamířili ke chrámu, od jehož zdí se ve dne odrážely motlitby mága Vatrasede.

Pán pátračů zaostřil zrak na dolní čtvrť města a – spokojen s tím, co viděl - se myslí spojil se skřetím generálem: *Dej zatroubit k útoku.*

5

Korm připevnil ke kotvě provaz a roztočil ji. „Modli se, ať drží,“ řekl Ashganovi.

Jakmile ji pustil a ona vyletěla do vzduchu - směrem k hradbám horní čtvrti –, nastražil uši. Uslyšel úder kovu o kámen, a když se neozvaly žádné hlasy strážných na poplach, otočil se k bývalému paladinovi a prohodil: „Vypadá to, že máme kliku.“

Pak se ozvaly výkřiky a poplašné zvonění.

„Co to sakra?“ Korm pohlédl na dům, kde sídlil Lord Hagen, ale nezdálo se, že řev pochází odtud.

„A do prdele.“ Ashgan ukázal na mříže městské brány. Skřeti do nich mlátili kyji a snažili se po nich vyšplhat na hradby. Po ochozech běhala domobrana s rozsvícenými pochodněmi a s vystrašenými pohledy shlížela na dění dole.

„Ten parchant nám nedal dost času,“ zaklel Korm. „Ten hajzl. Měli jsme vědět, že se mu nedá věřit.“

Ashgan zatáhl za lano, aby se ujistil, že drží, a začal šplhat nahoru do horní čtvrti. „Pojď, tohle není naše starost. Rychle vyřídíme, pro co jsme sem přišli.“

Korm počkal, než se bývalý paladin přehoupne přes hradbu, než ho následoval. Když se dostal na vrchol, zaslechl zadunění, jak bránu prorazilo beranidlo a uvolnilo tak do města průchod armádě skřetů.

6

Pán pátračů si do klína položil magickou runu a nasál z ní poslední zbytky síly, které v ní zbývaly. Za jejich pomoci potom vytvořil obrovskou ohnivou kouli a vrhl ji na město.

7

Korm spatřil blížící se zkázu jako první a strhl Ashgana k zemi. Ucítili, jak se přes ně přehnala vlna horkého vzduchu a když zvedli hlavy, viděli, jak se oživlé plameny vrhají k nejbližším budovám a stravují je.

Korm tasil rapír. „Ten parchant.“ Kopl do kamene na zemi. „Nedal nám dost času.“

„Budeme muset improvizovat,“ řekl Ashgan.

Po náměstí se hnali napůl svlečení paladinové a snažili se hasit hořící budovy pomocí kýblů s vodou. Podle jejich vzezření je poplach zastihl ve spánku, a tak se ani nestihli obléci.

„Aspoň to odláká jejich pozornost.“ Korm se přikrčil a začal se sunout podél zdi, která chránila sídlo Lorda Hageny.

Když se ujistil, že za ní nepřechází žádné hlídky, přehoupl se přes ni a zalehl do trávy. Čekal. Jakmile uslyšel zašustění, jak Ashgan dopadl vedle něj, začal se plížit směrem k obrovskému domu.

Paladinové, kteří vybíhali na ulici pomoci s požárem nebo zastavit příval skřetů, si jich přes vysokou zeleň nevšimli.

Korm si dovolil spokojený úsměv. „Jdeme.“

Přikrčení vyrazili ke vchodu do sídla, a jakmile se ujistili, že se v předsíni nikdo nenachází, vyrazili po schodech nahoru. Do místa, kde paladinové skladovali zbraně a další mnohem nebezpečnější věci.

8

Co se stalo před týdnem

Průsmyk vedoucí z Kolonie pokrývaly těla skřetů a lidí, propletené v umrlčím tanci useknutých končetin a zkrvavených zbraní. Korm vedl skupinu mezi mrtvolami, které se ježily polámanými šípy a zabodnutými meči. Ashgan kráčel vzadu, rukou spočinul na meči, kdyby se z početných jeskyň a děr vynořil nějaký protivník.

Když Korm za další otáčkou spatřil kouř stoupající z rozdělaného ohně a zahalenou postavu, která u něj seděla, dal skupině znamení, ať zastaví.

„Á. Kormorán, pokud se nemýlím,“ řekl muž. Přes hlavu měl přehozenou kápi, z jejíž temnoty vystupovaly oči barvy rozžhavených uhlíků.

Korm prsty poklepal na hrušku svého rapíru. „Ano.“

Muž rozprostřel ruce kolem ohně. „Ale prosím, posad'te se. Nerad bych vás nutil po takové cestě stát.“

Korm se nepohnul, stejně tak tři skřeti nesoucí zajatce a Ashgan, který skupinu uzavíral. „Rád se o člověku něco dozvím,“ odsekl Korm, „než se usadím k jeho ohni.“

„Hm.“ Muž naklonil hlavu na stranu a oči se mu rozpálily doruda. „Jsem Pán pátračů.“ Zalovil v kapse svého pláště, vytáhl kožený měšec a položil ho před sebe. „Prosím. Mohu jen doufat, že když vás nepřilákalo teplo, přitáhne vás cinkot mých mincí.“

„Zůstaňte,“ řekl Korm Ashganovi a třem skřetům, kteří mezi sebou tiskli zajatce s pytlem přes hlavu. Pak přistoupil k ohni a usadil se s nohama zkříženými pod sebou. Ruce složil do klína, což mu připomnělo časy modliteb a meditací v Bažinném táboře.

„Tvoji přátelé se k nám nepřipojí?“

„Ne.“ Korm pátračovi pohlédl do očí. „K věci.“

„Hm. Vidím, že pobyt v Kolonii tě utužil, přesně jak příběhy o tobě a tvých společnících tvrdily.“ Kývl na Ashgana, zajatce a tři skřety. „Jaké bylo mé překvapení, když mi moji generálové a šamani začali šeptat o jisté skupině, jistém společenství. Skřeti spolupracující s lidmi a naopak? Nemožné, myslel jsem si. Ale teď vás vidím a...“

„Myslím, že vaše definice slov ‚k věci‘ se značně liší od té méj.“ Korm naznačil, že vstává. „Pokud pro mě nemáte nic důležitého, budeme pokračovat v cestě -“

„Dej si pozor, Kormoráne,“ zasyčel pátrač.

Korm se vrátil na své místo. Dohnala ho k tomu spíš zvědavost než strach. „K věci.“

„Dobře, jak chceš. Vidím, že na zdvořilosti tě neužije.“ Pátrač přihodil další tři měšce. „Mám pro tebe úkol.“

Korm ukázal na váčky nadité mincemi. „Proč mě nedonutit? Proč plýtvat penězi?“

„Ó, zlato je daleko lepší motivací než nějaké vyhrožování.“ Pátrač hromádku doplnil ještě o dva měšce. „Potřebuji něco ukrást.“

„Co?“

„Runy. Přesněji paladinské runy ze skladu Lorda Hageny. Co jsem slyšel o tvé minulosti -“

„Ano, mám s ním nějaké nevyřízené účty.“

„Výborně, dávám ti týden. Pak pošlu svou armádou dobýt Khorinis.“

Korm se poškrábal na bradě. „Proč to ale nezadat skřetům, proč posílat mě?“

„Skřeti.“ Pátrač si odplivl. „Mají jeden nedostatek. Jakmile ucítí krev, jsou neovladatelní. Kdybych je poslal do horní čtvrti, aby vzali paladinům runy... Beliar ví, co by se stalo. Nechci to riskovat.“

„Proč si pro ně nedojít sám?“

„Ano, nakráčat mezi haldu paladinů s posvěcenými meči. Úžasný nápad.“

„Dobře,“ řekl Korm. „Přijímám. Kde vám ty runy předám, až je dostanu?“

„Někde v bezpečí, kde tvoji skupinu nebude ohrožovat útok mých skřetů.“

O něčem bych věděl, pomyslel si Korm. „Úkryt Gildy zlodějů.“

Pátrač přikývl a vstal. „Nuže, to by bylo. Budu tě čekat za týden.“ Ukázal na šest měšců na zemi. „Když úkol splníš, bude tě čekat druhá polovina odměny.“

Pokud nás vůbec necháš naživu, ty hajzle, pomyslel si Korm a díval se, jak pátrač odchází.

„Tak pojď, ty hajzle!“ zařval Korm na paladina, který hlídal vchod do skladiště. Rapír zazvonil o posvěcený meč a Korm udeřil paladina čelem do nosu. Pak ho hodil dolů ze schodů, kde mu Ashgan podřízl hrdlo.

Doběhli ke dveřím, které vedly do skladu, a vyrazili je. Po celé místnosti se válely kulaté runy, zatím netknuté plameny.

Korm zasunul rapír do pochvy. „Vyndej pytle -“

Vtom do střechy udeřila obrovská ohnivá koule a odhodila Korma pryč. Chvilí letěl vzduchem, než prorazil okno a dopadl do trávy venku, kde si vyrazil dech. Zakašlal a chtěl se zvednout, ale horní patro Hagenova sídla explodovalo ve změti třísek a kamenů.

„ASHGANE!“ zařval.

„Abych nezapomněl.“ Pátrač se na poslední chvíli otočil a kývl směrem k zajatci, kterého mezi sebou drželi skřeti. „Koho pak to tady máte?“

Korm mávl rukou. „Našli jsme ho v troskách Bažinného tábora. Dal nám docela zabrat, než jsme ho přeprali. Plánovali jsme ho prodat do otroctví a koupit si za něj loď.“

„Jak vidíte,“ řekl pátrač. „Už to není zapotřebí.“

Ne, to opravdu ne. Korm se usmál. Naštěstí mě pro něj napadá jiné využití.

11

Z posledních sil se tajným vchodem přes hostinec doplazil do skrýše Gildy zlodějů. Krvácel z všemožných ranek, rozetých po celém těle, a musel se přidržovat zdi, aby dokázal sešplhat ze schodů do místnosti s krbem.

Čekal tam na něj Pán pátračů.

„Kde jsou ty runy?“ zeptal se. Uhlíky zažhnuly rudým světlem.

„Ashgan...“ Korm se svalil na zem. „Mrtvý... já... sídlo vybuchlo.“ Rozvzlykal se.

Slyšel kroky, jak se k němu pátrač přiblížil. Pak ucítil kopnutí do žeber.

„Vy budižkničmové!“

Bolest.

„Vy hajzlové ničemní! Měl jsem si pro ty runy dojít sám, nebo rovnou poslat skřety!“

Korm zařval, když mu záda spálil plamen z pátračových rukou.

„Co se to tu děje?“ ozval se hlas od vchodu ze stok. Korm natočil hlavu, aby lépe viděl. Stála tam Cassia, ruce založené na prsou. Doprovázeli ji dva kumpáni.

Pátrač zasyčel.

Cassia tasila meč. „Věděla jsem, že Kormorán má za lubem něco nekalého, když chtěl, abych tak rychle opustila město, ale že kšeftuje se skřetama?“ Odplivla si. „Braň se, ty hajzle.“

Pátračovi se v obou rukou objevily ohnivé koule. „Tohle nechceš udělat.“

„Hmhmhmhm“, zaznělo z komína, na který byl napojený krb. „Hmhmhmhmhm.“

Všichni kromě Korma na sebe vrhli tázavé pohledy. Pak do ohniště krbu spadl spoutaný zajatec a rozvířil štiplavý popel.

„Kdo to sakra je?“ zeptal se pátrač.

12

Mud v životě netoužil po ničem jiném, než si najít přátele a kamarády. Prohánět se s nimi po zelené louce pokryté pampeliškami a kopretinami. Dýchat vůni rozkvetlých stromů.

Ale nikdo se s ním nebavil, nechtěl o něj ani prstem zavadit. A tak se po pádu Bariéry vypravil do Bažinného tábora v naději, že najde nějakou bylinu nebo rostlinu, díky které by ho lidé začali zbožňovat.

A poštěstilo se mu.

Sedm dní a sedm nocí pátral, až konečně narazil na lektvar, který tam zanechali bažinní guru. Pak přišel čas na někom jeho účinky vyzkoušet.

Do trosek Bažinného tábora dorazila skupina dvou lidí a třech skřetů. Mud vylezl a zapůsobil na ně svým šarmem. Všechno parádně fungovalo, než vůdce skupiny – Kormorán – jeho lest prokoukl a zaútočil na něj.

Následovaly dny všudypřítomné tmy. Někdo ho vláčil po cestě, vozil ve člunu, nastrčil do komína.

Uslyšel hlasy. Začal sebou třást. Spadl do ohniště a uviděl před sebou nějakého muže zahaleného v kápi, ženu a její dva kumpány a chlapa, který se válel na zemi a měl pořádnou popáleninu na zádech.

Mud se usmál a sáhl pro sílu, kterou získal z lektvaru.

Čas nadělat si nějaké přátele.

13

Korm sebral poslední zbytky síly, doběhl k Mudovi a sundal mu roubík.

„Kamarádi,“ křičel Mud, když ho Korm strčil směrem k pátračovi a Cassii. Těm se protočili panenky, když je Mud svým rituálním zpěvem uvedl do transu. „Kamarádi. Kamarádi.“

Vtom se pátrač vzpamatoval a kouzlem Muda uškvařil na popel.

„A kurva.“ Korm tasil rapír a vrhl se na členy Gildy zlodějů. Překvapené kumpány, kteří se teprve probouzeli z transu, se mu podařilo skolit jedním sekem, ale Cassia mu vrazila dýku do břicha.

Korm pustil rapír, oběma rukama chytil zlodějkou za hlavu a udeřil s ní o zeď. Přitom nedbal na nůž, kterým mu kroutila v břiše. Když ji otřes poslal do bezvědomí, Korm si vytáhl dýku z rány, sebral ze země svůj rapír a vyrazil proti pátračovi.

Zarazil mu čepel do břicha ve stejnou chvíli, kdy mu pátrač ohnivým dotekem seškvařil obličej. Korm zařval.

„A čeho si dosáhl? Co?“ Pátrač se mu zkrvavenými prsty sápal po krku. „Stejně seš mrtvej, ty hajzle!“

„Drž hubu,“ procedil Korm přes spálené rty. Plynulým sekem oddělil pátračovi ruce od těla a odkopl ho ke zdi. Sám se svalil na zem, kde ztratil vědomí.

14

Co se stalo doopravdy

„ASHGANE!“

Kašlání. „Jo, jsem tady nahoře. Spadlo mi to na hlavu, ale jsem celej.“

„Co runy?“

„V pořádku. Hele, já je sesbírám a odnesu do bezpečí. Ty zatím vyraz za pátračem. Už jsme ztratili dost času.“

„Jo, dobře. Hlavně nezapomeň vzít -“

„Jasný.“

15

Uviděl nad sebou Ashganův obličej. „Tak jsi přece dorazil. Ztraceně ti to trvalo, chlape. Ten parchant mě málem zabil.“

Ashgan vytáhl runu léčení.

„Vy hajzlové... vy si myslíte, že mi můžete lhát?“ zaječel zmrzačený pátrač, ale když se chtěl zvednout, uklouzl na zkrvavených pahýlech. „To nevádí... vy blázni... paladinské runy... může používat jen... paladin...“

Korm se zašklebil, ale zalitoval toho hned, jak mu celá tvář vybuchla bolestí. „Co tě vede k tomu, že Ashgan není paladin, ty skřetí synu?“

Ucítil dotek ozdravného světla.

16

Co se stalo potom

Korm se i přes deku, do které ho Ashgan zabalil, třásl zimou a bolestí. Na dně člunu spali dva zajatci, jeden v červenočerné róbě a druhý ve zlodějském šatu.

Skřet zabral za vesla a kývl na loď vepředu. „Jak se ti líbí, Korme? Ukradli jsme ji v tom chaosu paladinům přímo pod nosem.“

Úsměv. „Líbí se mi moc.“

17

Silný vítr se opíral do plachet *Kormoránova hněvu* a přinášel sebou zápach doutnajících trosek Khorinisu. Skřetí v útoku i přes ztrátu svého vůdce uspěli.

„Kapitáne?“

„Vzbud'te zajatce!“ rozkázal Korm.

Kýbl vody se snesl na Cassiu a Pána pátračů.

„Dobré jitro přejí,“ řekl jim Korm, jakmile se probrali. „Jak si můžete povšimnout, jste svázání řetězy. Nemá cenu klást odpor. Ashgan na těch poutech pracoval celou noc.“ Zahleděl se do dále. „Nezbývá než přejít k -“

„Proč tohle děláte?“

„Proč, Cassio? Copak si na mě nepamatuješ? Ne, co si to namlouvám. Takových jako já ti muselo projít pod rukou nespočet. Ashgane, ujměš se toho?“

„Tehdy, před Kolonií, jsme chtěli zastavit Gildu zlodějů. Dost bylo vraždění a kradení, říkali jsme si. Ale netušili jsme, jak hluboko vaše organizace sahá.“

Korm pokývl. „Ano, shromažďovali jsme důkazy, vyslyšeli členy tvého zlodějského spolku, ale všechno přišlo vniveč, když dorazili rozkazy od samotných paladinů -“

„Měli jsme zastavit vyšetřování. Vyhrožovali, že mě vyloučí ze řádu a Korma z domobrany. Ale vaše nájemné vraždy a zlodějina pokračovaly příliš dlouho, chtěli jsme to zastavit.“

„Až jednoho dne,“ řekl Korm, „nás falešně obvinili a nechali odvést do Kolonie. Tak hluboko sahalo tvé úplatky, Cassio. Až k paladinům. Lord Hagen nehnul ani prstem, aby nás osvobodil.“ Plívl na ni, a pak pohlédl na pátrače. „A to nás přivádí k tobě. Ashgan se přidal ke Starému táboru a já k Bažinnému. Společně jsme si vyměňovali informace a pomáhali si přežít.“

„Po pádu Bariéry,“ pokračoval Ashgan. „Nás lidé podruhé zklamali. Když Starý tábor po útoku draků osídlila jednotka paladinů, šli jsme tam požádat o pomoc a o ubytování. Ti hajzlové nás odmítli, že prý nechtějí mít s vězni nic společného.“

„Schovávali jsme se v lesích a jeskynních.“ Korm kývl na tři skřety na palubě. „Až jsme jednoho dne narazili na Haruqa, Quraha a Rahaka. Navzájem jsme si pomáhali. Když přišli lidé, schovali jsme je před nimi. Když přišli skřeti, schovali oni před nimi nás. Jedli jsme společně, lovili jsme společně, spali jsme v jedné jeskyni beze strachu, že nás někdo zradí.“

Ashgan se usmál. „V Kolonii jsme našli něco, co v Khorinisu chybělo. Přátelství, oddanost.“

„Proč nám to sakra říkáte?“ vyplivla Cassia, která se zkoušela osvobodit z pout.

Korm mávl na skřety. „Protože, Cassio, vám oběma dnes dáme stejnou šanci. Haruqu, Qurahu, doneste každého z nich na opačný konec lodi.“ Korm se postavil doprostřed, aby ho oba slyšeli. „Nuže, dal jsem vás oběma do kapes klíč.“ Zvedl prst. „Nešmatejte tam. Ten klíč není od vašich pout, ale od zámku vašeho spoluvězně. Až vás shodíme do vody a budete se potápět ke dnu, můžete si vybrat. Spolknete pýchu a zachráníte se navzájem, nebo budete trvat na nepřátelství mezi skřety a lidmi a raději umřete? Volba je na vás.“

Nadechl se, že je pošle na cestu ke dnu, ale na něco si vzpomněl. „Pátrači, děkuju ti za ty runy. Dovedu si představit Rhobarův vděk, až mu jako jediní přeživší z Khorinisu dovezeme poslední zbytky magie paladinů.“ Kývl na skřety. „Shod'te je.“

Co se stát nemělo

V podpalubí ho místo pytlů plných run čekal rozdrolený kámen. „Do hajzlu.“

„Co to sakra je?“ zeptal se Ashgan. „Kam zmizely ty runy?“

„Xardas. Ten hajzl s náma vyjebal.“

Haruq se zamračil. „Ty se s ním znáš?“

„Párkrát jsme se potkali,“ řekl Korm. „Dlouhý příběh.“

„Do Myrtany dlouhá plavba.“

„Pravda.“